దొంగనోట్లు - దొరబిడ్డలు!

యం. కె. వి. శాస్త్రి

సాయంత్రం నాలుగు గంటలయింది.

సెయింట్ మేరీస్ కాన్వెంటు పిల్లలు గుంపులుగా బైటికి వస్తున్నారు. ముదురు ఆకుపచ్చని కాన్వెంటు డ్రెస్సులో వున్న విద్యార్థినులు అందంగా కనిపిస్తున్నారు.

అంతవరకు కారులో కూర్చుని ఎదురుచూస్తున్న వ్యక్తి కారు దిగి డోరు లాక్ చేసి, సిగరెట్టు ఆఖరి దమ్ము ఘాటుగా పీల్చి, సిగరెట్టు బూటు కింద నలిపేసి, కాన్వెంటు గేటుని సమీపించాడు.

విద్యార్థినులు కాన్వెంటు ఆవరణ దాటి అక్కడకు కొంచెం దూరంలో వున్న బస్సు స్టేండుకి చేరుకుంటున్నారు సిటీ బస్సు కోసం.

ఒక్కొక్కరినే నిశితంగా పరీక్షచేస్తూ మూడు నిమిషాలు గడిపేడు. అతనిలో సహనం నశిస్తోంది. ఆదుర్దాగా నాలుగు వైపులా పరకాయించి చూస్తున్నాడు.

అంతలో అతని కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి, దూరంగా వస్తున్న ఒక అమ్మాయిని చూచి.

"నీ పేరు నిర్మల కదూ!" అన్నాడు లాలనగా, ఆ అమ్మాయి దగ్గరకు రాగానే.

ఆగంతకుడికేసి ఒక్క క్షణం పరీక్షగా చూసి 'ఔను' అంది వినయంగా.

"నా పేరు రాజగోపాల్. మీ నాన్నగారు నేను చిన్ననాటి స్నేహితులం. నాకు ఈ మధ్యనే ఈ ఊరు ట్రాన్సర్ అయింది. మా అమ్మాయి ప్రమీలని ఈ కాన్వెంటులో చేర్పించడానికి, మీ ప్రిన్సిపాల్‌తో మాట్లాడి వెళ్ళిపోతుంటే నువ్వు కనిపించావు. ఎప్పుడో ఆరు సంవత్సరాల క్రిందట చూశాను నిన్ను, చాలా మారి పోయావు. బహుశా నన్ను నువ్వు గుర్తుపట్టలేక పోవచ్చు" అన్నాడు.

"క్షమించాలి! నాకు గుర్తు లేదు. అన్నట్టు ప్రమీల ఎక్కడ వుంది. సీటు దొరికిందా?" అంది కుతూహలంగా.

"ప్రమీలని తీసుకుని రాలేదు. ఆఫీసు నుంచి నేరుగా నేను ఒక్కడిని వచ్చాను. ప్రమీలకి సీటు దొరికింది, రేపు తీసుకువచ్చి చేర్పించాలి" అన్నాడు.

"ప్రమీల ఏ క్లాసు?"

"నైంత్!"

"రియల్లీ అయామ్ లక్కీ. నేను కూడా నైంత్ క్లాసే" అంది నిర్మల సంతోషంతో.

చిరునవ్వు నవ్వేడు రాజగోపాల్ వాత్సల్యంగా.

"నేను యిప్పుడు మీ నాన్నగారిని కలుసుకుందుకు వెడుతున్నాను. మీ నాన్నని 'సర్ ప్రైజ్' చేయాలి. అసలు నేను యిక్కడికి వచ్చినట్టు ఫోన్ కూడా చెయ్యలేదు. నిర్మలా నాతో రామ్మా, కారులో పోదాం" అంటూ కారు కేసి నడక సాగించేడు. నిర్మల ఆనందంగా అనుసరించి కారులో కూర్చుంది. కారు బయలుదేరినిది.

"మీ తమ్ముడి పేరు రవి కదూ" అన్నాడు రాజ గోపాల్.

"ఔనండి!" అంది నిర్మల.

"ఎక్కడ చదువుతున్నాడు?"

"సైంట్ ఫ్రెడరిక్ యూరోపియన్ కాన్వెంటులో!"

"మనం ఆ కాన్వెంటు ముందునుంచే కదూ పోవల సింది?"

"ఔనండి! నాలుగున్నరకి లాంగ్ బెల్ ఔతుంది."

"పోనీలే కొంచెంసేపు ఆగుదాం. రవిని కూడా మనతో తీసుకుని వెడదాం!" అన్నాడు రాజగోపాల్.

నిర్మల మనస్సు సంతోషంతో గంతులు వేసింది. నాన్న గారికి ఎంతమంది స్నేహితులు, పరిచయస్తులు. ఎంతో ఆత్మీయతతో పలుకరిస్తారు తనని, రవిని, అంతా. ఈ రాజ గోపాల్‌గారు కూడా చాలా మంచివారులా వున్నారు. రేపటినుంచి తనకి, ప్రమీలతో స్నేహం ఏర్పడుతుంది. ఇద్దరం కలసి ఆనందంగా వుండవచ్చు, ఊహాలోకంలో విహరిస్తోంది, నిర్మల.

నిర్మల కారులోంచి చూస్తోంది, రాజగోపాల్ రవితో మాట్లాడుతూ కారుకేసి చూపిస్తున్నాడు. కారులోంచి

నిర్మల చేయి ఊపి, రమ్మని పిలుస్తోంది రవిని. రవి చిరునవ్వు నవ్వి చేయి ఊపి కారు దగ్గరికి నడిచి వస్తున్నాడు, రాజ గోపాల్‌తో.

రవి, నిర్మల కారు వెనకసీట్లో చెరో డోరు దగ్గర కూర్చుని రోడ్డుమీది జనాన్ని, కోలాహలాన్ని చూస్తూ మాట్లాడుకుంటున్నారు. డోర్ గ్లాసెస్ పైకి యెత్తివేయ బడి వున్నాయి.

రోడ్డుమీద వెడుతున్న తన క్లాస్‌మేట్సుని కారు లోంచి పలకరించాలని అనుకున్న రవికి అది నిరాశ కలి గించింది.

కారు క్రమంగా వేగం పుంజుకుంది. కారు సిటీ లిమిట్సు దాటి 'ఇండస్ట్రియల్' యస్టేట్ రోడ్డు పట్టింది. సిటీ దూరంగా కనుమరుగైపోతోంది. ఇండ్లు అక్కడొకటి అక్కడొకటి కనిపిస్తున్నాయి.

అంతవరకు వేగంగా పోతున్న కారులోంచి విశాలమైన వీధుల్లో, హడావిడిగా తిరుగుతున్న వాహనాలని, జనాన్ని చూసి మైమరచిపోతున్న రవి, నిర్మల ఈ లోకంలోకి వచ్చారు. అనుమానంగా ఒకరికేసి ఒకరు చూసుకున్నారు. మనసులతో ఆందోళన, గాభరా, భయం, మాటరాని మూగవాళ్ళలాగ సంజ్ఞలు చేసుకుంటూ వుండిపోయారు చాలా సేపు.

డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చుని, తదేకంగా, నిశితంగా రోడ్డు మీద దృష్టి నిలిపి, స్టీరింగు అతి చాకచక్యంగా తిప్పు తున్న రాజగోపాల్ కేసి చూసింది నిర్మల.

రాజగోపాల్ గంభీరంగా కనిపించాడు. ఇంతకు మును పున్న సౌమ్యత, వాత్సల్యం అతని ముఖంలో కనిపించటం

లేదు. పలకరించడానికి కూడా భయంగా వుంది.

రవిది కొంచెం దురుసు స్వభావం. సీటులోంచి లేచి, నిటారుగా నిలబడి "మమ్మల్ని ఎక్కడికి తీసుకు వెడుతున్నారు సార్? మీరు నిజంగా మా నాన్నగారి స్నేహితులా? అసలు మీరు ఎవరు?" కోపంగా ప్రశ్నించాడు.

"హుష్! అల్లరి చెయ్యకుండా బుద్ధిగా కూర్చోండి" అన్నాడు రాజగోపాల్ కోపంగా.

రవి భయపడలేదు. వెనకనుంచి రాజగోపాల్ భుజాలు బలంగా కుదుపుతూ 'కారు ఆపమని' కేకలు వేశాడు.

రాజగోపాల్ కుడి చెయ్యి స్టీరింగు మీదనుంచి జేబులోకి వెళ్ళింది. జేబులోంచి పిస్టల్ బైటకు తీశాడు. సుతారంగా గాలిలో ఊపుతూ "అల్లరి మానకపోతే, పిస్టల్తో పేల్చి చంపేస్తాను, బుద్ధిగా కూర్చో!" అన్నాడు. ఆ గొంతుకలో జాలి లేదు.

రవి అవాక్కయిపోయాడు. ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టేయి. గమ్మున నిర్మల, రవిని పట్టుకుని సీటులోకి లాగింది. ఇద్దరికి 'పై ప్రాణాలు పైకి పోయినట్టుగా' వుంది.

రోడ్డుమీద జనసంచారం బాగా తగ్గిపోయింది. అప్పుడప్పుడు కారో, లారీయో ఇటు, ఇటు పరుగెడుతున్నాయి. కారు డోర్సు మూసివుండడంవల్ల యింజను హోరు, హారన్ తప్ప, మరే శబ్దం వినబడటం లేదు.

2

కారు ట్రంకురోడ్డు మీదనుంచి కుడివైపుకి తిరిగి తారు రోడ్డు పట్టింది. దూరం నుంచే రాజగోపాల్ కారు హారన్ ఆగి ఆగి వినిపిస్తున్నాడు. ఎడమవైపు వున్న పెద్ద బంగళా

గేటు తెరుచుకుంటోంది. కారు గేటులోంచి లోపలికి వెళ్ళి బంగళా వెనక్కి పరుగెత్తి చెట్టుకింద ఆగింది.

రాజగోపాల్ కారు దిగి 'అప్పన్నా!' అని కేక వేశాడు. గేటు మూసి అప్పన్న కారు దగ్గరకు పరుగెత్తుకు వచ్చాడు.

విశాలమైన మూడు అంతస్తుల భవంతి అది. చుట్టు ఎత్తైన ప్రహరీ గోడలు. బంగళా చుట్టు పెద్ద పెద్ద చెట్లు. అందమైన పూదోట. బంగళాకి దూరంగా అక్కడక్కడ వున్నాయి మిగిలిన బంగళాలు. సిటీకి దూరంగా వుండడం వల్ల చాలా నిశ్శబ్దంగా వుంది అక్కడి వాతావరణం.

"మిగిలిన వాళ్ళు ఎక్కడ వున్నారు?" అన్నాడు రాజగోపాల్ దర్పంగా సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ.

లోపలనుంచి మరో యిద్దరు పరుగున బైటకి వచ్చారు. కండలు తిరిగిన వస్తాదుల్లా వున్నారు. కారు డోర్సు తీసి చెరో వస్తాదు నిర్మలని, రవిని ఎత్తుకుని బంగళాలోకి నడిచారు, అరవకుండా నోళ్ళు అరచేతులతో నొక్కిపట్టి.

మేడమీద గదిలోకి తీసుకువెళ్ళేరు వస్తాదులు నిర్మలని, రవిని.

బిక్కు బిక్కు మంటున్నాయి వాళ్ళ ప్రాణాలు. మాట్లాడటానికి కూడా నోళ్ళు పెగలటం లేదు.

గదిలోకి ఒక ఆజానుబాహువు వచ్చాడు. ఫుల్ సూటులో వున్నాడు. చేతిలో సిగరెట్టు వెలుగుతోంది.

వస్తాదులు చల్లగా బైటకి జారుకుని తలుపులు జార్లేసి వెళ్ళిపోయారు.

"నా పేరు జాన్. ఇక్కడ మీకు ఎటువంటి భయం వుండదు. మీకు ఏది కావలసి వచ్చినా, యిదిగో ఈ

కాలింగ్ బజర్ ప్రోగించండి. క్షణంలో తీసుకువచ్చి యిస్తారు!" అన్నాడు.

జాన్ పెద్దమనిషిలా, ఆత్మీయుడిలా కనిపించాడు. నిర్మల, రవికి కొంచెం ధైర్యం కలిగింది.

"మమ్మల్ని మా యింటిదగ్గర దింపెయ్యండి. మా అమ్మ, నాన్న మా కోసం యెదురుచూస్తో వుంటారు. మాకు యిక్కడ భయంగా వుంది." అంది నిర్మల కాస్త ధైర్యం పుంజుకుని.

"మరి అలా పేచీ పెడితే నాకు కోపం వస్తుంది. కోపం వస్తే నేను చాలా చెడ్డవాడిని. నేను చెప్పినట్టు నడచుకుంటే మీకు యిక్కడ యే లోటు రానివ్వను. మీరు యిక్కడ ఈ గదిలో కొద్ది రోజులదాకా వుండవలసిందే, యిదిమటుకు తప్పదు. మీరు ఏడ్చి మొత్తుకున్నా ఏ పరిస్థితుల్లోనూ మిమ్మల్ని యింటికి పంపించను, సరికదా మీకు అన్నం నీరు యివ్వను, అర్థమైందా!" అన్నాడు జాన్.

అలాగే అన్నట్టు తలలు ఊపేరు.

"గుడ్ అలా వుండాలి. మీరు నాకు ఎంతో నచ్చారు. ఈ క్షణంనుంచి నేను మీ స్నేహితుణ్ణి." అన్నాడు జాన్.

నిర్మల, రవి అర్థంకానట్టు అలాగే చూస్తూ వుండిపోయారు.

జాన్ బజర్ ప్రోగించాడు.

మూడు నిమిషాల తర్వాత తలుపు తీసుకుని చేతిలో ట్రే పట్టుకుని లోపలికి ప్రవేశించాడు ఒక ముసలాడు. వయసు మళ్ళినా ధృఢంగా వున్నాడు. ట్రే టీపాయ్ మీద పెట్టేడు.

పూరీలు, లడ్డూలూ, బిస్కట్లు ప్లేట్లలో సర్ది పెట్టేను.

"అదిగో అది బాత్రూం, లోపలే లెట్రిన్ కూడా వుంది. ఆ మూల కూజాలో మంచినీళ్ళు, ఈ పక్కనున్న అలమారులో రకరకాల పుస్తకాలు. ఇంకా ఏమేం కావాలన్నా క్షణాలమీద మీ ముందు ఉంటాయి. దేనికి భయపడకుండా అడగండి. ఎవరైనా మీ మాట వినకపోతే నాతో చెప్పండి. వాళ్ళ అంతు చూస్తాను. సరేనా. ముందు ఫలహారాలు కానివ్వండి. తీరుబడిగా తర్వాత మాట్లాడుకుందాం" అంటూ బైటికి వెళ్ళిపోయి, అవతల నించి తాళం పెట్టుకుని, వెళ్ళిపోయాడు.

ఏడిస్తే తిడతాడేమో! అని భయంతో ఆపుకున్న కన్నీళ్ళు జాన్ బైటకి వెళ్ళిపోగానే వర్షించడం మొదలు పెట్టేయి.

ఒకళ్ళనొకళ్ళు, ఓదార్చుకుంటూ అరగంట సేపు కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడుస్తూ గడిపారు నిర్మల, రవి.

చాలాసేపు ఏడవడం వల్ల నీరసం ఆవరించుకుంది. మనస్సు తేలికయినట్టు అనిపించింది. ఆత్రంగా టిఫిన్ పూర్తిచేసి, పాలు త్రాగి, పరుపుల మీద వాలిపోయారు. నిద్ర పట్టేసింది.

3

బేంకు స్టాఫ్ అయిదు గంటల తర్వాత ఒక్కొక్కళ్ళూ వెళ్ళిపోయారు. ఏజంటు కృష్ణమూర్తి, హెడ్ ఎక్కౌంటెంటు, హెడ్ కాషియర్, ఆ రోజు ట్రాన్సాక్షన్స పూర్తి చేసుకుని 'సేఫ్' లాక్ చేసుకుని, హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. ఏజంటు కృష్ణమూర్తి దగ్గర సెలవు తీసుకుని హెడ్ కేషియర్ కూడా వెళ్ళిపోయారు.

బేంకు ఫ్యాన్ తాళాలు అన్నీ వేసి, ఏజంటుకు యిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు. సాయంత్రం అయిదుంపావు అయింది.

ఏజంట్ కృష్ణమూర్తికి బ్యేంకు మేడమీద క్వార్టర్సు యిచ్చారు. మేడ ఎక్కి యింటిలోకి అడుగు పెడుతూనే "శాంతా పిల్లలు యింకా రాలేదా?" అన్నాడు.

"నేను యిందాకటినుంచి చూస్తున్నాను. అయిదున్నర కూడా ఐపోవచ్చింది, ఎప్పుడూ యింత ఆలస్యం అవలేదు!" అంది శాంత గాభరాగా.

"ఏవో స్పోర్ట్సు జరుగుతున్నాయేమో! వచ్చేస్తారులే!" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి బట్టలు మార్చుకుంటూ.

సోఫాలో కూర్చున్నాడు కృష్ణమూర్తి. శాంత కాఫీ అందించింది. "టిఫిన్ పిల్లలు వచ్చిన తర్వాత తీసుకుంటారా?" అంది.

"ఔను! పిల్లలతో కాలక్షేపంగా తీసుకుంటాలే!" అన్నాడు.

కృష్ణమూర్తి, శాంతలకు ఇద్దరు పిల్లలు, కూతురు, కొడుకూను. చాలా అందంగా, ఛలాకీగా వుంటారు.

కూతురు నిర్మల పదిహేను సంవత్సరాల వయస్సుంది. నైంత్ చదువుతోంది సెయింట్ మేరీస్ కాన్వెంటులో. కొడుకు రవికి పదమూడు సంవత్సరాలు. సెవెంత్ చదువుతున్నాడు, సెయింట్ ఫ్రెడరిక్ యూరోపియన్ కాన్వెంటులో.

ఎంతో చిన్న వయస్సులోనే బేంకు పరీక్షలు చకచక పాసవడం వల్ల, అదృష్టం కలిసిరావడం వల్ల కృష్ణమూర్తికి ఏజంటుగా ప్రమోషన్ వచ్చింది. రెండు సంవత్సరాల క్రిందట 'రాజంపేట' కొత్త బ్రాంచి తెరవడం, తను ఆ

కొత్త బ్రాంచికి రావడం జరిగింది.

అసలు రాజంపేటలో కొత్త బ్రాంచి తెరవడంలో ఒక ముఖ్య కారణం ఏమిటంటే, అక్కడకు పాతిక మైళ్ళ దూరంలో 'సిరిపురం' అనే ప్రాంతంలో కొత్త బొగ్గు గనులు పడ్డాయి. బొగ్గు గనులలో మొత్తం మూడువేల మంది కార్మికులకు పని కల్పించబడింది. క్రమంగా అక్కడ ఒక కొత్త గ్రామం వెలసింది.

బొగ్గు గనులలోని కార్మికులు వేతనాల కోసం, యితర 'మనీ ట్రేన్సాక్షన్ల కోసం' రాజంపేటలో కొత్తగా రెండవ బ్రాంచి వెలిసింది.

ఈ రెండు సంవత్సరాల కాలంలో, నిర్మల, రవి, ఇంత ఆలస్యంగా ఎప్పుడు ఇంటికి రావడం జరగలేదు.

సాయంత్రం ఆరు గంటలయింది. శాంతకి, కృష్ణమూర్తికి ఆదుర్దాగా, గాభరాగా వుంది, పిల్లలు ఇంతవరకు రాకపోవడానికి కారణం తెలియక.

"ఒకసారి ఫోన్ చేసి కనుక్కుంటే అసలు సంగతి ఏమిటో తెలుస్తుంది కదా!" అంది శాంత.

కృష్ణమూర్తి ఒక్క క్షణం ఆలోచించి "నిజమే నాకు ఆ ఆలోచనే రాలేదు యింతవరకు" అంటూ ఫోన్ గది లోకి నడిచాడు.

ఫోన్ దగ్గరకు చేరబోతుంటే ఫోన్ గణగణ మ్రోగింది.

నిర్మలో, రవో, ఫోన్ చేసి వుంటారని గమ్మున ఫోన్ తీసి 'హల్లో!' అన్నాడు.

అవతల నుంచి 'ఎవరు మాట్లాడుతున్నది?' అని వినిపించింది. మాట్లాడుతున్నపుడు గొంతుక చిత్రంగా బొంగురుగా వుంది.

"హల్లో! నేను స్టేట్ బ్యాంకు ఏజంటు కృష్ణమూర్తిని, ఎవరు మీరు?" అన్నాడు.

"నా పేరు జాన్! మీ పిల్లలు నిర్మల, రవి ప్రస్తుతం నా బందీలు. వాళ్ళ గురించి మీరు బెంగ పెట్టుకుని, ఖంగారు పడకండి. వాళ్ళకి ఏలోటూ రాకుండా చూసు కుంటున్నాను" అన్నాడు.

"నాన్ సెన్స్! ఎవరు నువ్వు? నా పిల్లలని నువ్వు బందీ చెయ్యడం ఏమిటి, వాళ్ళకి ఏలోటూ రాకుండా చూసు కోడం ఏమిటి? తక్షణం నాకు అప్పగించకపోతే పోలీసు రిపోర్టు యిస్తాను జాగ్రత్త!" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి కోపంగా.

"అలా ఖంగారుపడి పోలీసురిపోర్టు యిస్తే మీకు దక్కేది మీ పిల్లలు కాదు; మీ పిల్లల శవాలు, గుర్తుంచు కోండి. మళ్ళీ మీకు రాత్రి పది గంటల తర్వాత ఫోన్ చేస్తాను. ఈ క్షణంనుంచి నా అనుచరులు మిమ్మల్ని, మీ యింటి పరిసరాలని వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెడుతూ వుంటారు. మీరు తొందరపడితే అనవసరంగా మీ పిల్లల ప్రాణాలు ఎగిరిపోతాయి జాగ్రత్త!"

"రాక్షసుడా! నువ్వు మనిషివు కాదు. అమాయకులైన నా పిల్లల ప్రాణాలు ఎందుకురా నీకు? నీకు ఏం కావాలి? డబ్బు కావాలా? ఎంత కావాలి? సూటిగా అడుగు" అరిచాడు కృష్ణమూర్తి గట్టిగా.

పకపక నవ్వు వినిపించింది అవతలనించి. "ఆల్ రైట్! ఎందుకు అంత తొందర? రాత్రికి తీరుబడిగా మాట్లాడు కుందాం," అని ఫోన్ కట్ చేశాడు జాన్.

కృష్ణమూర్తికి తల తిరిగిపోతోంది. ఒళ్ళంతా తూలి

పోతోంది. చేతిలోని ఫోన్ జారి కింద పడింది.

శాంత గమ్మున వచ్చి పడిపోతున్న కృష్ణమూర్తిని పొదివి పట్టుకుని, మంచంమీద పడుకోబెట్టింది. ఫోన్ క్రెడిల్ మీద వుంచి, భర్తకి ఉపచర్యలు చేస్తోంది.

శాంత మనస్సు చాలా ఆందోళనకరంగా, బరువుగా, గాభరాగా వుంది. పిల్లలకి ఏదో ప్రాణాపాయం కలిగి వుంటుందని, చాలా ప్రమాద పరిస్థితిలో వున్నారని గ్రహించింది. ఫోన్ సంభాషణ లీలగా విన్న శాంత అంత మటుకు ఊహించ గలిగింది.

పావు గంట తర్వాత స్పృహలోకి వచ్చాడు కృష్ణ మూర్తి. పసివాడిలాగ శాంతని కౌగలించుకుని బావురు మన్నాడు.

"శాంతా! మన పిల్లలు మనకు దక్కుతారంటావా? మనం మళ్ళీ మన పిల్లలని చూసుకోగలమంటావా? భగ వాన్. ఏమిటి ఈ పరీక్ష!" అన్నాడు.

ఇద్దరు ఒకరినొకరు ఓదార్చుకుంటూ, ఏడుస్తూ పది గంటల వరకు గడిపారు.

బల్లమీది టెలిఫోన్ గణగణ మ్రోగింది.

కృష్ణమూర్తి, శాంత ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి ఫోన్ కేసి చూశారు.

ఆ పరిస్థితిలో వాళ్ళకి మ్రోగుతున్న ఫోన్ బుసలు కొడుతూ కాటేయడానికి ఎదురుచూస్తున్న విషసర్పంలా కనిపించింది.

బీరువామీద వున్న గడియారం పది గంటలు చూపి స్తోంది.

నాలుగుగంటల సేపు విరామంలేకుండా ఏడుస్తూ కూర్చోడంవల్ల నీరసం ఆవరించుకుంది. ఎలాగో గోడని ఆనుకుని పడిపోకుండా నిలదొక్కుకుని, భారంగా నడిచి ఫోన్ అందుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. శాంతకూడా భర్త ప్రక్కకు చేరి చెవులు రిక్కించుకుని నిలబడింది.

"హల్లో! నేను, కృష్ణమూర్తిని" అన్నాడు నీరసంగా.

"నేను జాన్ని. గుడ్! నా ఫోన్ కాల్ కోసం ఎదురు చూస్తున్నారన్నమాట."

"ఎలా వున్నారు పిల్లలు?" కృష్ణమూర్తి కంఠం బొంగురుపోయింది.

"హాయిగా వున్నారు. సాయంత్రం ఫలహారాలు ముగించుకుని నిద్రపోతున్నారు. పిల్లల గురించి మీకు ఆదుర్దాలనవసరమని యింతకుముందు చెప్పేను కదా!"

"ఫోన్ చేసింది ఈ విషయం చెప్పడానికేనా?"

"నో!నో! అసలు విషయం వేరేవుంది. జాగ్రత్తగా వినండి" చెప్పుకుపోతున్నాడు జాన్.

"ప్రతినెల నాలుగో తారీఖున సిరిపురం కాలరీస్కి జీతాల బట్వాడాకోసం యిరవై లక్షల రూపాయలు మీ బేంకునుంచి తీసుకురాబడతాయి. మీ బేంకునుంచి యివ్వబడే నోట్లలో వంద, యాభై రూపాయలనోట్లు వుండకూడదు. పది, ఆయిదు, డినామినేషన్ నోట్లు మాత్రం వుండాలి. ఎందుకంటే మా దగ్గర వున్న 'దొంగనోట్లు' చెలామణి అవ్వాలి.

మీ బ్యాంకునుంచి కేష్తో బయలుదేరిన వేన్ రాజంపేట, సిరిపురం రోడ్డు మధ్యలో అటకాయించబడి, కాష్ పెట్టెలు మార్పిడి జరిగి దొంగనోట్లు జీతాలకింద ప్రజల చేతుల్లో కలిసిపోతాయి. అసలునోట్లు మాదగ్గరకు చేరుకుంటాయి.

మా దగ్గరవున్న యాభైలక్షల రూపాయల దొంగనోట్లు మీ ద్వారా ప్రజల చేతుల్లోకి చలామణికింద మారిపోవాలి. ఇందులో అసలు మీకు ఎటువంటి ప్రమాదం వుండదని హామీ యిస్తున్నాను. ఎటొచ్చీ, మీరు హెడ్ ఆఫీసు బేంకునుంచి వంద, యాభైరూపాయిల నోట్లు రాకుండా కట్టుదిట్టం చేసుకోవాలి. ఎందుకంటే మేము వంద, యాభై నోట్లతో డీలింగ్ చెయ్యాలి. అవి పెద్దనోట్లు కనుక రిస్కు ఎక్కువగా వుంటుంది.

రెండు రోజుల్లో మా దగ్గరవున్న యాభైలక్షల రూపాయల దొంగనోట్లు, చలామణి పూర్తి కాగానే, మీపిల్లలని సురక్షితంగా మీయింటికి పంపుతాను.

ఈ కార్యక్రమం దిగ్విజయంగా పూర్తి అయితే మీకు పారితోషికంగా లక్షరూపాయలుకూడా అందజేస్తాం. ఏమంటారు!'' అన్నాడు.

“దొంగనోట్ల మారకం చట్టబద్ధమైన నేరం కాదా?”

“నాన్ సెన్స్! పరీక్షగా చూస్తే నేరం కానిది ఏముంది? న్యాయం, ధర్మం, నాకు బోధపరచడానికి ప్రయత్నించక నీకు కావలసింది న్యాయం, ధర్మం అయితే, నువ్వు చూడ గలిగేది నీ పిల్లల ప్రాణంలేని శవాలు, గుర్తుంచుకో!” జాన్ కంఠం క్రూరంగా పలికింది.

కృష్ణమూర్తి, శాంత అవాక్కయిపోయారు.

“బాగా ఆలోచించుకుని రేపు ఉదయం ఏడు గంటలకి మీ నిర్ణయం చెప్పండి!” ఫోన్ విసురుగా పెట్టేసిన చప్పుడు వినిపించింది అవతలనుంచి.

ఫోన్ పెట్టేసి కృష్ణమూర్తి బావురుమన్నాడు.

శాంత అతన్ని తీగలాగ పెనవేసుకుపోయింది. ఆ దంప

తుల మనస్సుల్లో తీవ్రమైన తుఫాన్ సంక్షోభం చెల రేగింది. ఏడ్చి ఏడ్చి ఎప్పుడో అర్ధరాత్రి నీరసంతో సొమ్మ సిల్లి, కటిక నేలమీద వాలిపోయారు ఇద్దరూ.

4

గది తలుపులు నెమ్మదిగా తెరుచుకుంటున్నాయి. ఎవరో లోపలికి వస్తున్నట్టు అడుగులచప్పుడు వినిపిస్తోంది. అప్పుడే మెలకువ వచ్చిన నిర్మల కళ్ళు తెరిచింది.

"రాత్రి బాగా నిద్రపట్టిందా?" అన్నాడు జాన్ గది లోకి ప్రవేశించి.

గమ్మున లేచి మంచం మీద కూర్చుంది నిర్మల.

"భయపడకు నిర్మలా!" అన్నాడు లాలనగా, నిర్మల పక్కన మంచంమీద కూర్చుంటూ.

రివ్వున లేచినుంచింది నిర్మల. ఒక్కక్షణం అసహ్యంగా చూసింది జాన్ కేసి.

"మమ్మల్ని త్వరగా మా యింటికి పంపెయ్యండి! ఏపాపం చేశామని మమ్మల్ని యిలా అన్యాయంగా, బంధించారు," వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది నిర్మల.

ఏడుపు విని రవికి చటుక్కున మెలుకువ వచ్చింది. పులిలాగ గాలిలోకి లేచి జాన్ మెడను బలంగా బిగిం చాడు.

ఈ హటాత్ పరిణామానికి జాన్ కి మతిపోయి నట్టయింది.

"మమ్మల్ని మర్యాదగా వదిలిపెడతావా? నీపీక నులిపి చంపెయ్యనా?" ఒగరుస్తున్నాడు రవి, జాన్ మెడ చేతులతో బిగిస్తూ, శక్తి అంతా కూడదీసుకుని.

జాన్ విసురుగా మంచంమీద నుంచి లేచి నిలబడి

మనం కనిపించకపోతే ఊరుకుంటారనుకుంటున్నావా? ఈపాటికి మనకోసం అన్నిచోట్ల వెతికించి, పోలీసు రిపోర్టు యిచ్చివుంటారు. ఏ క్షణానికో వెతుక్కుంటూ వచ్చి, మనల్ని తీసుకు వెడతారు. బుద్ధిగా వుండడం నేర్చుకో!" అంది నిర్మల ఓదారుస్తూ.

"అలాగే!" అన్నాడు రవి బుద్ధిమంతుడిలా.

5

"హల్లో రాత్రంతా బాగా ఆలోచించుకుని యేనిర్ణయం తీసుకున్నారు?" అన్నాడు జాన్ ఫోన్‌లో.

"మీరు చెప్పినట్లే వినాలనుకుంటున్నాను."

"గుడ్! అలా వుండాలి!" అన్నాడు జాన్ మెచ్చుకోలుగా.

"మీరు ఈ క్షణంనుంచి కొన్ని ముఖ్యమైన షరతులు విధిగా పాటించాలి!" అన్నాడు జాన్.

"ఏమిటవి?"

"ముందు నిర్మల, రవి, ఎక్కడికో మీ బంధువుల ఇంటికి వెళ్ళినట్టు, వాళ్ళ కాన్వెంటు అధికారులకి, స్నేహితులకి, మీ యిరుగుపొరుగు వాళ్ళకి, నమ్మేలాగ చెప్పాలి. ఏ పరిస్థితుల్లోను, మీ ముఖాల్లో ఆందోళన, విచారం బాధ కనిపించకూడదు. లేకపోతే అందరికీ అనుమానం దారి తీస్తుంది.

మీ యింటికి మీ స్నేహితులని గాని, బంధువులని కాని ఎవ్వర్నీ రానివ్వకండి. వాళ్ళవల్ల లేనిపోని అనర్థాలు కలగవచ్చు. అలాగే మీరుకూడా నా అనుమతి లేకుండా ఊరంతా బలాదూర్లు తిరగకండి.

అన్నట్టు మీ దంపతులని అభినందించలేకుండా వుండ

అరచేతో రవి వీపుమీద బలంగా చరిచాడు.

"అమ్మో!" అంటూ పట్టు విడిచి పెట్టి క్రిందపడ్డాడు రవి.

పట్టుకాలను ఎడంచేతితో బిగించి, రవిని గాలిలోకి లేపి యిష్టంవచ్చినట్టు గొడ్డును బాదినట్టు బాదాడు జాన్.

రవి ఏడుపు గది అంతా మారుమ్రోగింది.

నిర్మల, జాన్ కాళ్ళమీద పడి "క్షమించి వాణ్ణి వదలి పెట్టండి!" అని రోదించింది.

జాన్ కోపం క్రమంగా చల్లారింది.

"నాకు ఎదురు తిరిగిన వాళ్ళ రక్తం కళ్ళ చూస్తాను. బద్మాష్! నామీద తిరుగబడతావేం? ఈ క్షణంనుంచి మిమ్మల్ని ఆకలితో మాడ్చి చంపేస్తాను," తలుపులు తీసి గట్టిగా పిలిచాడు ఎవరినో అర్థంకాని భాషలో.

ఎవడో ఒక గళ్ళలుంగీవాడు లోపలికి వచ్చి వినయంగా నిలబడ్డాడు. జాన్ ఏదో మాట్లాడాడు.

క్షణంలో గదిలోంచి నీళ్ళకూజా, తిను బండారాలు బైటికి వెళ్ళిపోయాయి.

పెద్దపెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ, బుసలు కొడుతూ, గదిలోంచి బైటకి నడిచాడు జాన్. తలుపులు మూసుకుంది.

రవిని ఓదారుస్తూ చాలా సేపు కూర్చుంది నిర్మల.

"నువ్వు అనవసరంగా తొందరపడ్డావు రవీ! చూడు యిప్పుడు మనం తిండికి, కూడా మొహం వాచిపోవాలి. మనకి త్రాగడానికి నీళ్ళుకూడా వుంచకుండా పట్టుకుపోయారు. ఈ పరిస్థితిలో మనం చేయగలిగేది ఏముంది? మనకి ఎంతేనా ఓర్పు, సహనం కావాలి. నాన్నగారు

లేకపోతున్నాను. ఇంతవరకు మీరు ఈ విషయం ఎవరికి ముఖ్యంగా పోలీసులకి తెలియజెయ్యలేదు. ఇకముందు కూడా అలాగే బుద్ధిగా వుండండి. ఒకవేళ ఈవిషయంలో మీరు పోలీసుల ప్రమేయం, ఒత్తిడి తీసుకువస్తే క్షణాల మీద మీపిల్లలు నిర్మల, రవి ప్రాణాలు పోతాయి. అర్థమైందా?'' అన్నాడు జాన్.

''అర్థమైంది. మీ పని పూర్తి అయిన తర్వాత మాపిల్లలని సురక్షితంగా మాకు అప్పచెపుతారని నాకు నమ్మకం ఏమిటి?'' వినయంగా పలికేడు కృష్ణమూర్తి.

''చూడు మిస్టర్! నాకు అబద్ధాలు చెప్పడమన్నా, అబద్ధాలు చెప్పేవాళ్ళన్నా ఒళ్ళు మండిపోతుంది. అడిన మాట తప్పడం జాన్ చరిత్రలో లేని పచ్చి నిజం. చూస్తారుగా, మరి శెలవ్. అవసరమైతే మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తా!'' సడన్‌గా ఫోన్ పెట్టేశాడు.

కృష్ణమూర్తికి నవ్వాలో ఏడ్వాలో అర్థమవలేదు.

రాత్రంతా ఆలోచించుకుని, ఒక నిర్ణయానికి వచ్చారు కృష్ణమూర్తి, శాంతాను.

ధర్మం, న్యాయం, అన్యాయం, నీతి, అవినీతి, చట్టం యివన్నీ వాళ్ళ మనస్సుల్లో తీవ్రమైన సంక్షోభం కలిగించినా, పిల్లలమీద ప్రేమ, అనురాగం, కరుణ వాళ్ళను పూర్తిగా ఓడించి జాన్ చేతిలో కీలుబొమ్మగా మార్చినవి. ఎదురు తిరిగిన మనస్సు పూర్తిగా ఓడిపోయింది.

కృష్ణమూర్తికి, ఇక ఏడవడానికికూడా వీలు లేకుండా పోయింది, జాన్ షరతులవల్ల.

నిండుగా, నిబ్బరంగా, హాయిగా, రంగస్థలంమీద నటిస్తున్న నటనాజీవితంలాగా మారిపోయింది, వాళ్ళ జీవితం.

పిల్లలు ఎక్కడో, హాయిగా ప్రాణాలతో ఉంటే చాలు, అని భగవంతుని ప్రార్థిస్తున్నారు.

6

ఉదయం నించి ఏమీ తినకపోవడం వల్ల మధ్యాహ్నానికి నీరసం ఆవరించుకుంది. నిలబడడానికికూడా ఓపిక లేక పరుపులమీదే వాలిపోయివున్నారు రవి, నిర్మల.

ఎప్పుడూ గదిలో రెండు ట్యూబులైట్లు వెలుగుతూ వుంటాయి. ఫేను తిరుగుతూ వుంటుంది. గోడలకి బాగా ఎత్తుగా రెండు వెంటిలేటర్లు.

రవికి మెలుకువ వచ్చేసరికి జాన్ గదిలోవున్న సోఫాలో కూర్చుని తాపీగా సిగరెట్ కాలుస్తున్నాడు.

నిద్రలేస్తూనే "గుడ్ మార్నింగ్!" అన్నాడు రవి.

జాన్ సోఫాలోంచి లేచి రవిని సమీపించి ఆప్యాయంగా వెన్నుమీద నిమరసాగేడు.

"బుద్ధిగా ఉన్నవాళ్ళని చూస్తే నాకు ఎంత ప్రేమో చెప్పలేను!" అన్నాడు జాన్.

రవి చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

నిర్మలకికూడా మెలుకువ వచ్చింది. కూర్చోడానికికూడా ఓపిక లేనంత నీరసంగా వుంది.

ఎదురుగా జాన్, రవి నవ్వుకుంటూ కనిపించారు.

"ఇద్దరు తయారవ్వండి టిఫిన్ తిందురుగాని!" అన్నాడు లేచి నుంచుంటూ.

చకచక పది నిమిషాల్లో తయారుగా వున్నారు రవి, నిర్మల టిఫిన్ కోసం ఎదురు చూస్తో.

జాన్ ఫలహారం వెంటబెట్టుకుని గదిలోకి వచ్చాడు. ఇడ్లీలు, పూరీలు, పెసరట్లు, ప్లేట్లలో సర్దేడు నౌకరు.

గ్లాసులతో మంచినీళ్ళు, కప్పులలో కాఫీలు.

నిర్మల, రవి ఆత్రంగా దాడి ప్రారంభించారు, టిఫిన్ మీద.

జాన్ చిన్నగా నవ్వుతున్నాడు. ఇరవై నాలుగు గంటలు ఆకలితో అలమటించిపోయి, తోటకూర కాడలలాగ, ఒడిలిపోయి వాడిపోయారు నిర్మల, రవి.

"ఈరోజునుంచి మనం ముగ్గురం కలుస్తాము, భోజనాలు టిఫిన్స్ దగ్గర. అన్నట్టు ఇవాళ ఆదివారం. రేపు వినాయక చవితి. మీరు పూజ చేసుకుందుకి ఇక్కడే ఏర్పాటు చేస్తున్నాను!" అన్నాడు జాన్.

టిఫిన్ తింటున్న రవి, నిర్మల ఒకసారి ఆనందంతో ఒకరినొకరు చూసుకుని, నీరసంగా ముఖాలు దించుకున్నారు. క్షణంకాలం వాళ్ళల్లోని ఆనందం లోపించింది.

జాన్ చూపులు మరల్చుకుని టిఫిన్ పూర్తిచేసి గది లోంచి వెళ్ళిపోయాడు.

"వినాయక చవితికి నాన్నగారు, అమ్మ ఎంతగానో హడావిడి చేస్తారు ప్రతి సంవత్సరం. ఏ సంవత్సరం, ఏ పండుగులకి మనం అమ్మకి, నాన్నకి దూరంగా లేము. ఈ సంవత్సరం మటుకు ఇలా ఈ రాక్షసుడి చేతుల్లో చిక్కుకుపోయాం!" అన్నాడు రవి విచారంగా.

నిర్మలకూడా విచారంలో మునిగిపోయి, ఏదో ఆలోచిస్తో పైన గిరగిర తిరుగుతున్న ఫేన్ కేసి చూస్తూ వుండి పోయింది.

7

"మిస్టర్ కృష్ణమూర్తి, జాన్ స్పీకింగ్ హియర్!"

"యస్ మిస్టర్ జాన్!"

"ఇవాళ పదహారో తారీఖు. మీరు మీ హెడ్ ఆఫీసుకి తెలియపరచండి నోట్ల డినామినేషన్ గురించి" అన్నాడు జాన్.

"నిన్ననే మెసేజ్ పంపించాను ఫోన్‌లో. సరే నన్నారు. ఇవాళ స్పెషల్ రిపోర్టు పంపుతున్నాను" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"గుడ్! అన్నట్టు ఇవాళ సాయంత్రం ఆరు గంటలకి కొన్ని ఫోటోలు పంపుతున్నాను మీ పిల్లలవి. అందుకోండి!"

"థాంక్స్. అలాగే ఒకసారి మా పిల్లలను చూసుకునే అవకాశం కల్పించండి" ప్రాధేయపడ్డాడు కృష్ణమూర్తి.

జాన్ ఏం సమాధానం ఇవ్వలేదు.

సాయంత్రం ఆరు గంటలకి వీధి మెట్లమీద దృష్టి నిలిపి ఎదురు చూస్తున్నాడు కృష్ణమూర్తి. నలభైఅయిదు సంవత్సరముల వ్యక్తి ఒకడు చేతిలో ఒక పేకెట్టుతో మెట్లు ఎక్కుతూ కనిపించాడు.

కృష్ణమూర్తి బైటకి వచ్చాడు.

"మీరేనా కృష్ణమూర్తిగారు అంటే!" అన్నాడు.

"ఔను నేనే! ఏమిటది?"

"ఒకాయన హైరోడ్డు దగ్గర కనిపించి ఇది మీకు యిమ్మని చెప్పేరు."

"ఆయన పేరు?"

"నాకు తెలియదు. ఇది మీకు అందజేస్తే నాకు అయిదు రూపాయిలు బహుమానం యిస్తానని అన్నాడు."

"ఇచ్చారా?"

"ముందే యిచ్చేశారు!" పేకెట్టు చేతిలో పెట్టి వెళ్ళి

పోగొట్టాడు ఆ వ్యక్తి.

'జాన్ ఎంత తెలివైనవాడు. తన ఉనికి ఎవరికి తెలియ నివ్వకుండా జాగ్రత్త పడుతున్నాడు' అనుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

కృష్ణమూర్తి ఆత్రంగా లోపలికి వచ్చి తలుపులు మూసి జాగ్రత్తగా పేకెట్టు చింపి అందులోంచి పది ఫోటోలు బైటకి తీశాడు. అవి రవి నిర్మల ఫోటోలు. వినాయకచవితి రోజున గణపతి పూజ చేసుకుంటూ వుండగా తీసినవి కొన్ని. మిగిలినవి, యిద్దరు కలిసి చదువుకుంటూ, ఆడు కుంటూ, మాట్లాడుకుంటూ, వున్నప్పుడు తీసినవి.

ఫోటోలలో రవి, నిర్మల ఎంతో ఆనందంగా, సంతో షంగా, ఆరోగ్యంగా, కనిపిస్తున్నారు. తనివితీరా చూసు కుంటూ, ఆనందిస్తూ, విచారిస్తూ, కూర్చున్నారు కృష్ణ మూర్తి, శాంతాను.

ఫోన్ మ్రోగింది.

"ఫోటోలు, ఈ పాటికి మీ చేతికి చిక్కివుంటాయి. దూరం నుంచి గమనిస్తోనే వున్నాను. మీకు ఫోటోలు అందజేసి, అతను వెళ్ళిపోగానే నేను తిరిగి వచ్చేసి మీకు ఫోన్ చేస్తున్నాను. అలాగే రెండు రోజుల్లో రహస్యంగా మీ దంపతులు యిద్దరు మీ పిల్లలని కలుసుకునే ఏర్పాటు చేస్తున్నాను."

"నిజంగా! ఎప్పుడు?" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి ఆనం దంతో.

"చెప్పేను కదా రెండు రోజుల్లోనని, తర్వాత ఫోన్ చేసి వివరాలు తెలియజేస్తాను," ఫోన్ పెట్టేశాడు జాన్.

జాన్ ఎక్కువసేపు ఫోన్‌లో మాట్లాడడు. ముక్త

సరిగా మాట్లాడి అతి త్వరగా పెట్టేస్తాడు ఫోన్. ఫోన్ ఎక్కడనించి వచ్చిందో 'ట్రాపింగ్ కి' వీలు లేకుండా నేమో!

కుతూహలంతో ఫోన్ చేసి ఆపరేటర్ ని అడిగాడు కృష్ణమూర్తి "ఇంతకుముందు వచ్చిన ఫోన్ కాల్ ఎక్కడ నుంచి" అని.

"స్టేషన్ పబ్లిక్ బూత్ నుంచి" అని ఆపరేటర్ జవాబిచ్చింది.

ఈ జాన్ ఎవరో అసాధ్యుడు అనుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి మొదటిసారిగా.

8

జాన్ పెట్టిన ముహూర్తం ఆ రోజు సాయంకాలం.

ట్రంకు రోడ్డుమీద నడుచుకుంటూ, ఊరుదాటి నడుచుకుంటూ ముందుకు నడవమన్నాడు. దారిలో ఎక్కడో ఒక చోట ఒక కారు వచ్చి పక్కన ఆగుతుంది.

కారులోని వ్యక్తి "వరంగల్ యింకా ఎన్ని కిలోమీటర్లు వుంటుంది?" అని అడుగుతాడు. అందులో ఎక్కి కూర్చోండి, అని జాన్ ఉదయం ఫోన్ చేసి చెప్పేడు.

ఊరు దాటేసి ఆరు కిలోమీటర్లు వచ్చేశారు కృష్ణమూర్తి, శాంతాను. ఇంకా ఎంతదూరం నడవాలో, కారు ఎప్పుడు, ఎక్కడికి వచ్చి ఆగుతుందో అసలే తెలియదు. అంతదూరం నడిచినా వాళ్ళకి శ్రమ, ఆయాసం, కలగటం లేదు. నిర్మలని, రవిని, చూడబోతున్నామనే ఆనందం వాళ్ళని అలా నడిపిస్తున్నాయి.

నల్లరంగు అంబాసిడర్ వచ్చి పక్కగా ఆగింది.

"వరంగల్ యింకా ఎన్ని కిలోమీటర్లు వుంటుంది?" అని అడిగాడు ఒక వ్యక్తి డ్రైవింగు సీటులోంచి. కారులో

అతనొక్కడే వున్నాడు.

కృష్ణమూర్తి, శాంత చప్పున కారు వెనక డోరు తీసుకుని లోపల కూర్చున్నారు. కారు వేగం పుంజుకుంది. చల్ల గాలికి హాయిగా అనిపించింది మనస్సుకి.

దూరంగా రోడ్డు పక్కగా యిద్దరు వ్యక్తులు నిలబడి వున్నారు. వాళ్ళకి పక్కగా వచ్చి ఆగింది కారు. ఫ్రంటు డోరు తీసుకుని లోపలికి ఎక్కారు. మళ్ళీ కారు బయలు దేరింది.

"వీళ్ళంతా జాన్ తాలూకు మనుష్యులనుకుంటాను!" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి, శాంతితో రహస్యంగా.

ముందు సీటులో కూర్చున్న వ్యక్తి సడన్‌గా వెనక్కి తిరిగాడు. వడి చేతిలో ఏదో వుంది. సరిగా కనిపించటం లేదు. ముఖంమీద చల్లగా ఏదో చల్లబడింది. తియ్యటి వాసన. చిత్రంగా వుంది అనుభూతి. అది క్లోరోఫాం అని కృష్ణమూర్తికి స్పృహ కోల్పోతున్నప్పుడు తెలిసింది.

కృష్ణమూర్తి, శాంత ముఖాలు పక్కలకు వ్రేలా డేశారు.

కృష్ణమూర్తికి, శాంతకి మెలుకువ వచ్చినట్టు అయింది. ఎదురుగా నిర్మల, రవి.

తల్లిని, తండ్రిని చూడగానే వాళ్ళకి పోయిన ప్రాణాలు తిరిగి వచ్చినట్టు అయింది.

ఎన్నో సంగతులు, ఎన్నో కబుర్లు, ఎంతో ఆనందం, చెప్పలేని సంతోషం.

నలుగురు ఒకటిగా పెనవేసుకుపోయి చిత్రాతిచిత్రమైన అనుభూతులు చవిచూస్తున్నారు.

నౌకరు ఫలహారాలు, కాఫీలు తీసుకువచ్చి, బల్లమీద

సర్ది వెళ్ళిపోయాడు.

నలుగురు ఒకళ్ళకొకళ్ళు ఆప్యాయంగా తినిపించుకున్నారు. రెండు గంటల కాలక్షేపం రెండు నిమిషాల్లా గడిచిపోయింది.

ఒక వ్యక్తి లోపలికి వచ్చి "టైం అయింది. ఇక మీరు బయలుదేరమని మా బాస్ జాన్ ఆజ్ఞ!" అన్నాడు. కాఫీలు త్రాగాక పిల్లలని వదలలేక వదలలేక వదిలిపెట్టి బైటికి వచ్చి కారులో కూర్చున్నారు కృష్ణమూర్తి, శాంతలు.

కారు కదిలింది. కారు వేగంగా పోతోంటే తమాషాగా నిద్ర ముంచుకు రాసాగింది. అది నిద్రమత్తు కాదు. కాఫీలో కలపబడిన మత్తుమందు ప్రభావం.

కారు సిటీకి రెండు కిలోమీటర్ల దూరంలో చీకటిలో రోడ్డు వారగా ఆగింది.

"ఇక మీరు ఇక్కడ దిగి నడచివెళ్ళండి!" అని కృష్ణమూర్తిని తట్టిలేపి అన్నాడు డ్రైవరు.

కృష్ణమూర్తి, శాంత నిద్రలోంచి లేచినట్టు లేచి, ఒకసారి కళ్ళు నులుపుకుని, కిందకి దిగారు.

కారు ఒక్క కుదుపుతో ముందుకు ఉరికి వేగంగా చీకటిలో కలిసిపోయింది.

9

ఉదయం తొమ్మిదిన్నర అయింది.

కృష్ణమూర్తి బ్యేంకుకి టైం ఔతోందని తొందరగా బట్టలు వేసుకుంటున్నాడు.

శాంత కాఫీ తీసుకువచ్చి టీపాయ్ మీద పెట్టింది. అంతలో టెలిఫోన్ గణగణ మ్రోగింది. ఫోన్ తీసుకుని

"హల్లో!" అంది శాంత.

"అక్కయ్యా! నువ్వేనా? నేను గోపాలాన్ని మాట్లాడుతున్నాను. అంతా కులాసాయేనా?" అన్నాడు అవతల నుంచి.

తమ్ముడు గోపాలం అని వినగానే శాంత కొయ్యబారి పోయింది. "ఏమండోయ్! అర్జంటుగా యిలా రండి. మా తమ్ముడు గోపాలం ఫోన్ చేస్తున్నాడు!" అంది అదుర్దాగా.

కృష్ణమూర్తి పరుగున వచ్చి ఫోన్ అందుకుని, "హల్లో గోపాలం ఎక్కడనుంచి మాట్లాడుతున్నావ్?" అన్నాడు.

"ఓహో బావగారా! నమస్కారం. రైల్వేస్టేషన్ లోంచి మాట్లాడుతున్నాను. తిరుపతి నుంచి వస్తున్నాను. రాత్రి రైల్లో నిద్రపోతున్నప్పుడు ఎవడో దొంగ వెధవ నా సూట్ కేసు కొట్టేశాడు. అదృష్టం బాగుండి మనీపర్సు మొల్లో పెట్టుకోవడం వల్ల బతికిపోయాను. ప్రస్తుతం లుంగీ, బనీనుతో వున్నాను. పైగా గుండు చేయించుకోడం వల్ల మరీ అవస్తగా వుంది నా పరిస్థితి. ఈ వాలకంతో బైటికి రావడం చాలా సిగ్గుగా వుంది.

పైగా యిప్పుడు మీ బ్యాంకు అవర్స్ కనుక, ఈ వేషంతో అక్కడకు వస్తే మీ స్టాఫ్ అంతా నవ్వుకుంటారు. అందుకని మీరు అక్కయ్యని, అర్జంటుగా, మీ పేంటు, షర్టు తీసుకుని, స్టేషన్ కి రమ్మనమని చెప్పండి. నేను బుక్కింగ్ ఆఫీసు దగ్గర ఎదురుచూస్తూ వుంటాను." అన్నాడు గుక్క తిప్పుకోకుండా.

కృష్ణమూర్తి ఆలోచనలో పడ్డాడు. బంధువుల నెవరిని యింటికి రానివ్వడానికి వీలులేదని జాన్ హెచ్చరించాడు. ఇప్పుడు గోపాలం యింటికి వస్తే జాన్ నిర్మలని, రవిని

యేం బాధ పెడతాడో ఏమో!

"బావగారూ! మాట్లాడరేం?" గుర్తుచేశాడు గోపాలం.

కృష్ణమూర్తి ఫోన్ కేసి, శాంత కేసి మార్చి మార్చి చూస్తున్నాడు గాభరాగా.

శాంత చప్పున, కృష్ణమూర్తి చేతిలోని ఫోన్ లాక్కుని "ఒరేయ్ గోపాలం! మేము ప్రస్తుతం చాలా ప్రమాదంలో, విషమ పరిస్థితిలో యిరుక్కుపోయి, మనః స్థిమితం లేకుండా, జీవచ్ఛవాల్లాగ, కాలం గడుపుతున్నాం. ప్రస్తుతం నువ్వు, మా యింటికి రాకు. కనీసం మా వీధి ఛాయలకికూడా రావటానికి ప్రయత్నించకు. ఏదో రైలెక్కి ఊరికి వెళ్ళిపో. నన్ను అర్థంచేసుకో. ఈ పరిస్థితిలో యింతకన్నా నేను నీకు ఏమీ చెప్పలేను!" శాంత కంఠం జీరపోయింది. ఏడుపు తరుముకుంటూ వస్తోంది. మరి మాట్లాడక ఫోన్ పెట్టేసింది.

"అక్కయ్యా! అక్కయ్యా!" అని అరుస్తూనే వున్నాడు గోపాలం. ఫోన్ గొంతుక చించుకుని.

10

స్టేషన్ క్యాంటిన్ లో మస్తుగా టిఫిన్ తిని, రెండు పెట్టెల సిగరెట్లు కొనుక్కొని, స్టేషన్ లో ఒక మూల సోఫాలో కూర్చున్నాడు గోపాలం. అతని మనస్సు ఆలోచనలతో నిండిపోయింది, సిగరెట్లు తెగ వెలుగుతున్నాయి.

గోపాలానికి ఎందుకో అక్కడి నుంచి తన వూరికి వెళ్ళాలనిపించటం లేదు. అక్కయ్యా, బావగారు ఏదో ప్రమాద పరిస్థితుల్లో చిక్కుకుపోయారు. అదిమటుకు నిశ్చయంగా తెలిసిపోతోంది. ఏమిటో ఆ ప్రమాద పరిస్థితి?

ఒక వేళ బావగారు బ్యేంకు సొమ్ము అవసరానికి

వాడేసుకున్నారేమో! ఊహు! బావగారు అలాంటి వారు కాదే! పైగా భయస్తుడు కూడాను. అసలు బ్యాంకు సొమ్ముకి కక్కూర్తి పడవలసిన అవసరం ఏముంది? ఆస్థి పరుడు కదా! అయితే కారణం ఏమై ఉంటుంది?

అసలు తనని యింటికి రాడు సరి కదా, ఆ వీధి ఛాయ లకి కూడా రావద్దని తరిమి కొట్టినట్టు నిర్మొహమాటంగా చెప్పేసింది అక్కయ్య. బావగారికి, అక్కయ్యకి నేనంటే ఎంత ప్రేమో! ఎన్ని ఉత్తరాలో రాశారు తిరుపతి నుంచి తిరిగి వచ్చేటప్పుడు యిక్కడ దిగి, కొంత కాలం ఉండ మని, మరి యిదేమిటి?

మనఃస్థిమితం లేకుండా, జీవచ్ఛవాల్లాగ బ్రతుకుతున్నాం అంటుంది అక్కయ్య! కొంపతీసి బావగారు, అక్కయ్య పోట్లాడుకుని, విరోధులయిపోయారా? ఒక వేళ అదే నిజ మయితే, బావగారిని ఎందుకు పిలిచింది? అచ్చే యిదికూడా సరైన కారణం కాదు.

అన్నట్టు పిల్లల గురించి అసలు ఒక్క మాటకూడా మాట్లాడలేదు.

గోపాలం ఎంత తీవ్రంగా ఆలోచించినా ఒకదానికి ఒకటి పొంతన కుదరకుండా ఉంది.

గోపాలం యింకా ఆలోచిస్తోనే ఉండిపోయాడు.

గోపాలం చిన్నప్పటి నుంచీ యింతే. ప్రతీ చిన్న విషయం, నిశిత బుద్ధితో గంటల కొద్దీ ఆలోచించి అసలు విషయం గ్రహించే వరకు ఊరుకునేవాడు కాదు.

గోపాలం చదివిన అపరాధ పరిశోధన సాహిత్యం అతన్ని ఒక చిన్న పరిశోధకుడిగా మార్చింది.

రెండు గంటలు సుదీర్ఘ ఆలోచనలు ఒక నిర్ణయానికి

తీసుకు వచ్చాయి గోపాలాన్ని. అర్ధరాత్రి అయ్యేదాకా స్టేషన్‌లోనే గడిపాడు.

అర్ధరాత్రి దాటాక చీకటిలో నెమ్మదిగా నడిచి ఒక సందులోకి తిరిగేడు. అక్కడ ఒక ప్రహరీ ఎక్కి లోపలికి దిగేడు. అక్కడ అన్నీ పక్క పక్కలుగా ఉన్న మేడలు, డాబాలు.

ఒక యింటి పెరడులోంచి, ఒక యింటి పెరడులోకి మారుతూ చివరికి కృష్ణమూర్తి మేడలోకి దిగేడు.

బ్యాంకు వాచ్‌మేన్ కాపలా కాస్తూ వీధిగేటు దగ్గర కూర్చున్నాడు బీడి కాల్చుకుంటూ, వీధి వైపు బ్యాంకు దీపాల కాంతితో అందంగా ఉంది.

గోపాలం దొడ్డివైపు ఒక వారగా ఉన్న చెట్టు నీడలో చీకటిలో నుంచుని చుట్టూ పరకాయించి చూసి, బాత్‌రూంకేసి నడిచాడు.

నెమ్మదిగా బాత్‌రూంమీదకు చేరుకుని, బాత్‌రూం మీదకు వాలిన మామిడి కొమ్మ అందుకుని, మెల్లగా మేడ మీదికి చేరుకున్నాడు.

మేడమీద కొంచెం సేపు చీకటిలో నుంచుని చుట్టూ పరకాయించి చూస్తున్నాడు. తనని ఎవరూ కనిపెట్టటం లేదని నిర్ధారణ చేసుకుని, నెమ్మదిగా తలుపుమీద చప్పుడు చెయ్యడం మొదలుపెట్టేడు.

"ఎవరూ!" అని లోపలనుంచి బావగారి గొంతుక వినిపించింది.

"నేనూ! గోపాలాన్ని!" అన్నాడు అతి నెమ్మదిగా.

తలుపు దగ్గరకు వస్తున్నట్టు అడుగుల చప్పుడు వినిపిస్తోంది. "బావగారూ! లైటు ఆర్పేసి తలుపు తెరవండి!" అన్నాడు గోపాలం.

లోపల లైటు ఆర్పేసినట్టు చప్పుడు వినిపించింది. నెమ్మదిగా తలుపు తెరుచుకుంది. గదిలో గాఢాంధకారం. మెల్లగా లోపలికి వెళ్ళి తలుపులు మూసేశాడు గోపాలం.

తెల్లవారు ఝామున నాలుగు గంటలకి గోపాలం బైటికి వచ్చాడు. బావగారి పేంటు, షర్టు వేసుకున్న గోపాలం రూపం పూర్తిగా మారిపోయింది. వచ్చిన దారినే జాగ్రత్తగా బైటికి వెళ్ళి రోడ్డు చేరుకున్నాడు.

బావగారి యింటిమీద నిఘా వేసినా తను ఒక సామాన్యమైన దొంగలాగ దొంగతనానికి వచ్చినట్టు అనుకునేలాగ నటించాడు.

బావగారిని, అక్కయ్యని రహస్యంగా కలుసుకుని జరిగిన విషయాలు జాగ్రత్తగా విని అసలు విషయం తెలుసుకునే వరకు గోపాలానికి మనస్సు మనస్సులో లేదు.

11

"నా పేరు గోపాలకృష్ణ. ఒక అతి ముఖ్యమైన విషయంలో మీ సహాయంకోసం వచ్చాను. మీరు మేధావులు. మీ గురించి అందరూ ఎంతో గొప్పగా చెప్పగా విన్నాను. మీరు పరిశోధించిన అన్ని కేసులు, దిన పత్రికలలో చదివేను.

మీ వల్ల ప్రాణాపాయ పరిస్థితిలో ఉన్న రెండు ప్రాణాలు రక్షింపబడాలి" చెప్పడం ఆపి ఒక్కసారి ముందుకు వొంగి కుతూహలంగా చూశాడు.

"ఆల్ రైట్! మాకు తెలిసిన విషయాలు అన్ని, పూర్తి వివరాలు తెలియజెయ్యండి!" అన్నాడు డిటెక్టివ్ షణ్ముఖరావ్ సిగరెట్టు వెలిగించుకుని. నౌఖరుని కేకేసి "మూడు కాఫీలు తీసుకురా!" అన్నాడు.

గోపాలం చెప్పుకుంటూ పోతున్నాడు. కృష్ణమూర్తి, శాంతల వద్ద సేకరించిన సమాచారం తు.చ. తప్పకుండా చెప్పేడు.

అసిస్టెంట్ ప్రసాద్ షార్టుహేండ్ లో పేడ్ మీద నోట్ చేసుకున్నాడు.

నౌఖరు కాఫీలు తీసుకు వచ్చాడు.

"కాఫీ తీసుకోండి!" అన్నాడు షణ్ముఖరావ్.

"థాంక్స్!" అన్నాడు గోపాలం కాఫీ అందుకుంటూ. నౌఖరు ఖాళీ కప్పులు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

"నేను మీ సహాయం కోరినట్టుకాని, పోలీసులు ఈ విషయంలో తల దూర్చినట్టుగాని, జాన్ కి అనుమానం వస్తే నిముషాలమీద నిర్మల, రవి ప్రాణాలు పోతాయి. మీ విషయంలో నాకు ఎంతో నమ్మకం ఉండడం వల్ల మీ పరిశోధనలు ఏ పరిస్థితుల్లోను, ఎవరికి అనుమానాన్ని కలిగించకుండా ఉంటాయని తెలిసి, ఈ కేసు భారం మీకు అప్ప చెపుతున్నాను." గోపాలం గొంతుక చిత్రంగా ఒణికింది.

షణ్ముఖరావు కుర్చీలోంచి లేచి ఆప్యాయంగా గోపాలం భుజంమీద మెల్లగా తట్టి, "మీరు ఈ విషయంలో నిర్భయంగా ఉండండి. మీరు నన్ను కలుసుకున్నట్టు, నేను ఈ కేసు తీసుకున్నట్టు ఎవరికి తెలియనివ్వకండి. త్వరలోనే ఆ దుండగులను పట్టుకుని నిర్మలని, రవిని, విడిపించడానికి నా శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తాను. మీ ఎడ్రస్సు యిచ్చి వెళ్ళండి అవసరమైతే మళ్ళీ మిమ్మల్ని కలుసుకుంటాను." అన్నాడు.

గోపాలం ఎడ్రసు యిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

షణ్ముఖరావ్ ఎవరికో ఫోన్ చేసి ఫోన్ లో పది నిము

సేపు మాట్లాడి తృప్తిగా ఫోన్ పెట్టేశాడు.

రివాల్వింగ్ ఛెయిర్‌లో సిగరెట్టు కాలుస్తూ సుదీర్ఘంగా ఆలోచిస్తో కూర్చున్నాడు.

అసిస్టెంటు ప్రసాద్ నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాడు. అతనికి తెలుసు షణ్ముఖరావు ఏదో పథకం ఆలోచిస్తున్నాడని.

అరగంటసేపు గడిచిపోయింది. సిగరెట్టు పీకలతో యాష్‌ట్రే నిండిపోతోంది.

"ప్రసాద్!" అన్నాడు షణ్ముఖరావ్ సంతోషంగా.

"యస్‌సార్! అన్నాడు ప్రసాదు కుతూహలంగా.

చెప్పసాగేడు షణ్ముఖరావు తను కార్యరూపంలో పెట్టబోతున్న పథకాన్ని అసిస్టెంటుతో.

చెప్పడం ఆపి ఢిల్లీకి, హైదరాబాద్‌కి ట్రంకాల్స్ బుక్ చేసి ఫోన్ దగ్గర యెదురుచూస్తో కూర్చున్నాడు.

"హల్లో మిస్టర్ షణ్ముఖరావ్! గుడ్ మార్నింగ్! హడావిడిగా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు సర్కిల్ యిన స్పెక్టర్ రాజారెడ్డి.

"గుడ్‌మార్నింగ్! కూర్చోండి." అన్నాడు షణ్ముఖరావ్ కరచాలనం చేస్తూ.

"ఏమిటి విశేషం? యిప్పుడే యస్. పి. ఫోన్ చేసి మిమ్మల్ని అర్జంటుగా కలుసుకోమన్నారు." అన్నాడు రాజారెడ్డి.

"వెంటనే వచ్చినందుకు చాలా సంతోషం!" అంటూ చెప్పసాగేడు కేసు గురించి, తన ప్లాన్ గురించి.

12

"హల్లో కృష్ణమూర్తి! జాన్ స్పీకింగ్ హియర్!"

"యస్! మిస్టర్ జాన్!"

"యివాళ సిరిపురం కాలరీస్ నుంచి బయలుదేరి వస్తున్నారు కేష్ కోసం, ఆర్ యు రడీ?"

"యస్!"

"మరి నా డినోమినేషన్స్?"

"మీరు కోరినట్టుగానే ఉంది డినామినేషన్, డూ నాట్ వర్రీ!"

"వెరీ గుడ్!"

"పిల్లలు ఖులాసాగా ఉన్నారా?"

"ఆహా! చక్కగా ఉన్నారు! రెండు రోజుల్లో మళ్ళీ మీరు మీ పిల్లలని కలుసుకునే ఏర్పాటు చేస్తా. ఈ సారి ఒక రోజంతా మీ పిల్లలతో హాయిగా గడప వచ్చు."

"చాలా థ్యాంక్స్!"

ఫోన్ అవతలి నుంచి 'క్లిక్' మంది.

కృష్ణమూర్తి మనస్సు చాలా గాబరాగా, ఆదుర్దాగా, ఆందోళనకరంగా ఉంది. జీవితంలో మొదటిసారిగా ఘోరమైన తప్పు చేస్తున్నాడు; పరిస్థితుల ప్రభావం వల్ల.

13

వేన్ వేగంగా పోతోంది. అప్పుడప్పుడు కాలరీస్‌కి సంబంధించిన లారీలు, అటు, యిటు పరుగెడుతున్నాయి.

సిరిపురం కాలరీస్‌కి పదిమైళ్ళు యివతల రోడ్డుకి అడ్డంగా ఒక లారి ఆపి ఉంది. డ్రైవరు, క్లీనరు, లారీ క్రింద దూరి ఏదో రిపేరు చేసుకుంటున్నారు.

వేన్ లారీకి దగ్గరగా వచ్చి ఆగింది.

"లారీ రోడ్డుక అడ్డంగా ఆపి యేమిటి రిపేరు! కాస్త సైడుకి అప్పుకోకూడదూ?" అంటున్నాడు వేన్ డ్రైవరు చిరాకుగా.

క్లీనరు, డ్రైవరు లారీ క్రింద నుంచి బైటికి వచ్చి, వేన్ ని సమీపించారు.

వేన్ డ్రైవర్ వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. హెడ్ కేషియర్, మేనేజర్ నిద్ర మత్తులో మునిగి తేలుతున్నారు. పోలీసులు తుపాకీలు ఒళ్ళో పెట్టుకుని జోగుతున్నారు.

వేన్ డ్రైవర్ హుషారుగా రెండుసార్లు హారన్ మ్రోగించాడు. చెవులు చిల్లులు పడేలా.

వేన్ లో ఎవరూ అది వినిపించుకునే పరిస్థితిలో లేరు.

ఈ లోపుగా వేన్ ప్రక్కగా వచ్చి ఆగింది ఒక ఎంబాసిడర్. అందులోంచి నలుగురు క్రిందకు దిగి వేన్ తలుపు మారు తాళాలతో తీసి, వేన్ లోని కేష్ బాక్సు కారులోకి, కారులో ఉన్న అదే సైజులో దొంగ నోట్లతో ఉన్న కేష్ బాక్సు వేన్ లోకి మార్చేశారు.

కారులోంచి దిగిన జాన్, వేన్ డ్రైవర్ని, లారీ డ్రైవర్, క్లీనర్ ని అభినందించాడు.

లారీ డ్రైవర్, క్లీనర్ కూడా జాన్ ముఠా వాళ్ళు.

ఎంబాసిడర్ వెనక్కి మళ్ళి, సిటీలోకి వేగంగా పరుగెత్తింది. లారీకూడా అనుసరించింది, జాన్ కారుని.

వేన్ సిరిపురం వైపు బయలుదేరింది. క్రమంగా వేగం పుంజుకుంది.

వేన్ లో డేష్ బోర్డు కింద ఒక అర అమర్చబడి ఉంటుంది. వేన్ వేగంగా పోతున్నప్పుడు అందులోంచి ఒక వాయువు వెలువడి, వేన్ లో ఉన్న అందరిని నిద్రలోకి దింపుతుంది.

అవసరమైతే నిద్రలేపడానికి యింకో అరలోంచి యాంటిడోట్ వాయువు వెలువడి నిద్ర లేపుతుంది.

అసలు ఏ మాత్రం అనుమానం కలిగించని విధంగా వేన్‌లో ఉన్న వాళ్ళు నిద్రలోకి జారిపోగలరు?. మెలుకువలోకి రాగలరు.

వేన్ డ్రైవర్ ముందుగానే యాంటీడోట్ టేబ్లెట్స్, తీసుకోవడం వల్ల, అతనికి నిద్ర వాయువు ప్రభావం చూపించదు.

వేన్ వేగంగా ముందుకు ఉరుకుతోంది. వేన్ డ్రైవర్ ఆనందం అవధులు దాటి పోతోంది. జాన్ పథకం యింత పకడ్బందీగా, జయప్రదంగా ముగిసినందుకు.

కాని డ్రైవర్ ఆనందం ఎక్కువసేపు నిలబడలేదు. వేగంగా పోతున్న వేన్ క్రమంగా వేగం తగ్గి సడన్‌గా ఆగిపోయింది. కారణం తెలియక తికమక పడుతున్న డ్రైవర్‌ని బలంగా కొట్టి, పక్కకి తోసి, డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్నాడు ఒక పోలీసు. ఈ హటాత్ పరిణామానికి డ్రైవర్‌కి మతి పోయింది.

డ్రైవింగ్ సీట్లోకి మారినది. పోలీసుకానిస్టేబుల్ యూనిఫాంలో ఉన్న సర్కిల్ యినస్పెక్టర్ రాజారెడ్డి.

వేన్ బ్రేకులకి కనక్షన్ కలుపుతూ ఒక బలమైన తీగ వేన్‌లో సీటు కింద అమర్చాడు షణ్ముఖరావు. తీగ బలంగా లాగడం వల్ల వేన్ ఆగిపోయింది.

షణ్ముఖరావు ముందు నుంచి వేన్ డ్రైవర్‌ని అనుమానించడం జరిగింది. ఎందుకంటే అంతకు ముందే ప్రతీ వేన్‌ని క్షుణ్ణంగా పరిశీలించడం వల్ల డేష్‌బోర్డు క్రింద అమర్చిన పరికరం కనిపించింది.

పోలీసుల వేషంలో వున్న షణ్ముఖరావు, ప్రసాద్, డి. యస్. పి, సర్కిల్ యిన్స్పెక్టర్ రాజారెడ్డి, ముందుగా

యాంటీడోట్ టేబ్లెట్లు తీసుకోవడం వల్ల, మత్తురాక పోయినా నిద్ర నటించారు.

ప్రసాద్ డ్రైవర్ ని పిచ్చివేషాలు వెయ్యకుండా నోటిలో గుడ్డలు కుక్కి, తీగలతో కాళ్ళు, చేతులు బంధించాడు. రాజారెడ్డి వేన్ చెక్ చేసి సిటీవైపు మళ్ళించి, వేగంగా పోనిచ్చాడు.

షణ్ముఖరావు వైర్ లెస్ సెట్ తీసుకుని, పోలీసు కంట్రోల్ రూంకి మెసేజ్ పంపుతున్నాడు.

స్పెషల్ పోలీసు ఊరంతా వలపన్ని అప్రమత్తతతో ఉంది.

సిటీలోకి అడుగు పెట్టిన జాన్ కారు యిండస్ట్రియల్ యెస్టేటు వైపు పరుగెత్తింది.

బస్సులు, కారులు, వేనులు, లారీలు, సైకిళ్ళు, మోటర్ సైకిళ్ళమీద మఫ్టీ పోలీసులు జాన్ కారుని, అనుమానం కలగకుండా, మామూలు ట్రేఫిక్ తిరుగుతున్నట్టుగానే, వెంబడించసాగేయి.

ఏ వాహనం కూడా అనుమానం రాకుండా జాన్ కారుని వెంబడించి, ప్రక్క వీధులలో, సందులలో తిరిగి పోతున్నాయి. ప్రక్క వీధుల నుంచి క్రొత్త వాహనాలు ముందుకు సాగిపోతున్నాయి. ఆ విధంగా జాన్ కారు ఎటు వెళ్ళేది వేయి కళ్ళతో గమనించసాగారు.

తన కారుని ఎవరూ వెంబడించటం లేదని జాన్ కి ఎంతో ధీమాగానూ, తృప్తిగాను ఉంది.

14

రాత్రి పదిగంటలయింది.

షణ్ముఖరావు, రాజారెడ్డి, ప్రసాద్, డి. యస్. పి,

నలుగురు వేషం మార్చుకుని జాన్ ఇంటి ఆవరణలోకి ప్రవే శించారు. నలుగురి చేతుల్లో రివాల్వర్స్. జాన్ బంగళా చుట్టూ పోలీసులు రహస్యంగా కాపలా కాస్తున్నారు.

బంగళా అంతా చుట్టూ కిటికీలు మూయబడి ఉన్నాయి. బంగళా వెనకవైపు నుంచి నీళ్ళ గొట్టాలు పట్టుకుని నలుగురు మేడమీదకు చేరుకున్నారు.

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నెమ్మదిగా మెట్లగది వైపు నడిచారు. తలుపు లోపలకి బోల్టు వేసి ఉంది.

నెమ్మదిగా చప్పుడు కాకుండా, రంపంతో కొయ్యడం మొదలుపెట్టేడు ప్రసాద్. పావుగంటలో అడుగు చదరంలో తలుపు చెక్కని కోసి, బైట నుంచి, చేతులు లోపలికి పోనిచ్చి, లోపల ఉన్న బోల్టు తీసి, లోపలికి ప్రవేశించారు.

మెల్లగా ఒక్కొక్క మెట్టు దిగి లోపలికి ప్రవేశించారు.

క్రింద వంట గది. మొత్తం నలుగురు ఉన్నారు అక్కడ. ఒకడు వంట చేస్తున్నాడు. యిద్దరు సర్వర్స్ లాగ ఉన్నారు. యింకో వ్యక్తి నడి వయసులో ఉన్న స్త్రీ.

డిటెక్టివ్‌లు నలుగురు మెల్లగా సంజ్ఞలతో మాట్లాడుకున్నారు.

ఒక్కసారిగా నలుగురు వంట గదిలోకి ప్రవేశించి, తలుపులు బంధించి, నలుగురికి క్లోరోఫాం వాసనలు చూపించారు. అనుకోకుండా వెల్లువలాగ ప్రవేశించిన నలుగురిని చూసి, నోరు తడారిపోయి, అరవడం కూడా మరిచిపోయి, అలాగే బొమ్మల్లాగ నిలబడిపోయారు.

ప్రసాద్, రాంజా రెడ్డి, వాళ్ళని తాళ్ళతో బంధించి

అరవకుండా నోటికి ప్లాస్టర్ పట్టీలు బిగించాడు.

షణ్ముఖరావు మెల్లగా తలుపులు తీసుకుని నడవలోకి ప్రవేశించాడు. అక్కడ ఒక విశాలమైన గదిలో ఏదో కోలాహలం వినిపిస్తోంది. అటువైపుకి నడిచాడు. చేతిలో రివాల్వర్ తయారుగా ఉంది.

వెనక నుంచి ప్రసాద్, రాజారెడ్డి, షణ్ముఖరావుని అనుసరించారు.

తలుపు ప్రక్కనుంచి ఓరగా చూశాడు షణ్ముఖరావు.

లోపల విశాలమైన గదిలో మధ్యగా ఉన్న డైనింగ్ టేబులు చుట్టూ పదిమంది కూర్చుని విస్కీ త్రాగుతూ, ఖుషీగా ఉన్నారు.

విస్కీ నిషా ఒళ్ళంతా ప్రాకినట్టు, వాళ్ళ మాటలు ముద్దగా వస్తున్నాయి.

"బేరర్!" అని పిలిచాడు వాళ్ళలో ఒకడు విసుగ్గా. సమాధానం లేదు.

"అసలు వీళ్ళు కిచన్‌లో ఏం చేస్తున్నట్టు?" అంటూ ఒకడు తూలుకుంటూ బైటికి వచ్చాడు.

రాజారెడ్డి చీకటిలో తయారుగా నుంచుని వాడి తల మీద బలంగా కొట్టేడు. మెడ వాల్చేశాడు స్పృహ కోల్పోయి.

అలా మొత్తం నలుగురు బేరర్! బేరర్! అనుకుంటూ బైటికి రావడంవల్ల, అంతా స్పృహలు కోల్పోయి కిచన్‌లో బంధింపబడ్డారు.

"నాన్ సెన్స్!" జాన్ గొంతుక గట్టిగా వినిపించింది, "వెళ్ళిన వాళ్ళు మళ్ళీ తిరిగి రాకుండా ఎక్కడకు పోయి నట్టు?" అనుమానం వచ్చింది జాన్‌కి.

గదిలోంచి కాలింగ్ బజర్ ప్రోగించాడు.

బైట నుంచి వచ్చిన ముగ్గురు నౌఖర్లు దార్లోనే బంధింప బడ్డారు.

జాన్ అసహనంతో లోపలినుంచి అరుస్తున్నాడు.

నౌఖరు బట్టలు ధరించిన షణ్ముఖరావు గదిలోపలికి ప్రవేశించాడు.

"ఇంత వరకు ఎక్కడ అఘోరిస్తున్నావు? ఇందాకటి నుంచి పిలుస్తుంటే, యిప్పుడా రావడం?" దగ్గరకు వచ్చిన జాన్ విసురుగా చెయ్యి పైకి యెత్తేడు.

షణ్ముఖరావ్ లాఘవంగా ప్రక్కకు తప్పుకుని అర చేత్తో జాన్ ముఖంమీద చరిచాడు. జాన్ కళ్ళు పచ్చ బడ్డాయి. చూపు సరిగా ఆనటం లేదు. షణ్ముఖరావు క్షణ కాలం కూడా ఆలస్యం చెయ్యకుండా బలంగా నాలుగు గుద్దులు గుద్దేడు, పొత్తి కడుపులో.

మెలికలు తిరిగి నేలమీద కట్టెలాగ విరుచుకు పడి పోయాడు జాన్.

ఈ హటాత్ పరిణామానికి జాన్ విస్తుపోయాడు.

షణ్ముఖరావ్ రివాల్వర్ గురి చూపించి "అడుగు ముందుకు వేస్తే కాల్చిపారేస్తాను!" అన్నాడు మిగిలిన అనుచరులని ఉద్దేశించి.

జాన్ గమ్మున లేచి కిటికీ దగ్గరకు పరుగెత్తేడు అవ తలకి దూకి పారిపోయేందుకు.

షణ్ముఖరావు చేతిలోని రివాల్వర్ నిప్పులు కక్కింది. రివాల్వర్ గుండు జాన్ తొడలోకి దూసుకుపోయింది.

పెద్దగా మూలుగుతూ జాన్ క్రింద పడ్డాడు.

రివాల్వర్ ప్రేలిన శబ్దానికి ప్రసాద్, రాజారెడ్డి, డి.

యస్. పి. లోపలికి ప్రవేశించి, జాన్ అనుచరులని బంధించారు.

క్షణంలో బైట కాపు కాస్తున్న పోలీసులతో బంగళా నిండిపోయింది.

జాన్ అనుచరుల నందర్ని బంధించి, వేనుల్లోకి యెక్కించారు. నిర్మల, రవిని తీసుకొని బయటికి వచ్చాడు షణ్ముఖరావ్.

15

పోలీసు స్టేషన్‌లో షణ్ముఖరావు, ఎస్. పి., గోపాలం, రాజారెడ్డి, ప్రసాద్, కూర్చుని ఉన్నారు.

నిర్మల, రవి చెపుతున్నది వింటూ కూర్చున్నారు.

ఇంతలో బైట నుంచి కృష్ణమూర్తి, శాంత పరుగెత్తుకుంటూ లోపలకి వచ్చారు.

నిర్మల, రవి తల్లిదండ్రుల బాహువుల్లో కరిగిపోయారు.
ఇంతలో బల్లమీద టెలిఫోన్ గణ గణ మ్రోగింది.

"ఐ. జి. గారు మాట్లాడుతున్నారు; ఫోన్ మీ కోసమే!" అని అందించాడు యస్. పి. షణ్ముఖరావుకి.

షణ్ముఖరావు పది నిమిషాలు మాట్లాడేడు ఫోన్‌లో.

"అంతర్ రాష్ట్ర ముఠానాయకుడు జాన్, అతని అనుచరులని పట్టుకుని, నిర్మల, రవిలను విడిపించినందుకు నన్ను అభినందించారు. జాన్ యింతకు ముందు చాలా చోట్ల భారీ ఎత్తున చేసిన నేరాలు చాలా ఉన్నవిట. యింత కాలం తప్పించుకుని, పోలీసు డిపార్ట్‌మెంటుకి దొరక కుండా తిరిగి అఖరికి ఈ కేసుతో అతని ఆట కట్టింది. జాన్‌ని పట్టించి, పోలీసు డిపార్ట్‌మెంటుకు ఎంతో సహాయ

పడిన నాకు కేంద్ర ప్రభుత్వం నుంచి భారీ ఎత్తున ఫీజు ముట్టేలా చూస్తానని! అన్నారు'' అన్నాడు షణ్ముఖరావు అక్కడ ఉన్న వాళ్ళని ఉద్దేశించి ఫోన్ పెట్టేస్తూ.

''నిర్మలని, రవిని మాకు ప్రాణాలతో అప్పచెప్పినందుకు మీ ఋణం తీర్చుకోలేము!'' అన్నారు శాంత, కృష్ణమూర్తి.

''మీరు కృతజ్ఞతలు తెలుపుకోవలసింది నాకు కాదు. మీ బావమరిది గోపాలకృష్ణకి. ఈ విషయంలో ఆయన నా సహాయం కోరి ఉండకపోతే, మీకు, మీ పిల్లలకి, ప్రభుత్వానికి ఎంతో అన్యాయం జరిగి ఉండేది!''అన్నాడు షణ్ముఖరావు కుర్చీలోంచి లేచి బైటికి నడుస్తూ.

—: ఐపోయింది :—